

ידעת? אמר להם: כיון שדברת
לנחש, אותו הרוח שהיה הולך
כנגדו ולחש לו שישוב לדרך,ו,
שהרי התנחם אותו האיש, הוא
דלג על אזני ואמר לי.

תמהו החברים. אמר רבי אלעזר:
חברים, גלף ונראה, שהרי הנחש
כבר עשה את מה שעשה. קמו
וקרבו לסלע אחד באותו השדה.
מצאו אותו הגוי מת, ואותו
הנחש פרוץ על עקבו, ולא היה
נבדל ממנו. לאחר נפרד מעקבו,
ועלה על גרונו, ונכרך שם. ומשם
ירד על עקבו, ולא היה נפרד
ממנו.

מצאו לו ארנק אחד מלא דינרים,
שגזל ליהודי אחד בדרך והכה
אותו. נטל רבי אלעזר את הארנק,
ואמר: פרוץ הרחמן, שכלל הוא
עושה שליחות. שבו לאותו
המקום שהיו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג)
מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני
אהבתיך ואתן אדם תחתיך
ולאמים תחת נפשך. מאשר
יקרת? ! יקר היה צריך להיות,
וכך צריך: מאשר אתה יקר
בעיני. מה זה יקרת? מפלל שהוא
מעצמו התכבד. כך הוא ודאי,
שכל אדם שהוא בחובה לפני
הקדוש ברוך הוא, בראשונה הוא
מזלזל. והוא תועבה לפני הקדוש
ברוך הוא, ואחר שנמלך ושב
מחטאו, פעת הוא התכבד
מעצמו, והקדוש ברוך הוא קורא
עליו ואומר, מאשר יקרת - אתה
מעצמך יקרת.

בעיני נכבדת ואני אהבתיך,
שהרי אין אהבה לקדוש ברוך
הוא עם אדם בעולם, אלא למי
ששב מחטאו, ועל זה ואני
אהבתיך. אבל מה אעשה, שהרי

דאתייהיב ליה כופרא במה ידעת. אמר לון,
כיון דמלילת לחיויא, ההוא רוחא דהוה אזיל
לקבליה, ולחיש ליה דיתיב לאורחיה דהא
אתנחם ההוא בר נש, הוא דליג על אודני,
ואמר לי.

תוהו חבריאי, אמר ר' אלעזר, חבריאי, נהף
ונחמי, דהא חיויא כבר עבד מה דעבד.
קמו וקריבו לגבי חד טינרא בההוא בי חקל,
אשפחו לההוא גוי דמת, וההוא נחש פרוץ
על עקביה, ולא הוה אבדיל מניה. לבתר
אתפרש מעקביה, וסליק על גרוניה, ואכריף
תמן. ומתמן נחית על עקביה, ולא הוה
מתפרשא מניה.

אשפחו ליה ארנקי חד מלייא דינרין, דגזל
לחד יודאי באורחא, ומחא ליה. נטל
רבי אלעזר את הארנקי, ואמר, בריך רחמנא,
דבכולא עביד שליחותא. תבו לההוא אתר
דהו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג ד) מאשר יקרת
בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם
תחתיך ולאמים תחת נפשך. מאשר יקרת, יקר
מבעי ליה, והכי אצטריך, מאשר אתה יקר
בעיני, מהו יקרת, מפלל דאיהו מגרמיה
אתיקר. אלא הכי הוא ודאי, דכל בר נש דאיהו
בחיובא קמי קודשא בריך הוא, בקדמיתא
הוא מזלזלא. ותועבה איהו קמי קודשא בריך
הוא, ובתר דאמלך ותב מחוביה, השתא
אתיקר איהו מגרמיה, וקודשא בריך הוא
קארי עליה ואמר, מאשר יקרת, את מגרמך
יקרת.

בעיני נכבדת ואני אהבתיך, דהא לית רחימו
לקודשא בריך הוא בהדי בר נש
בעלמא, אלא למאן דתב מחוביה, ועל דא ואני

אהבתיך. אבל מה אעביד,